

Машыны павінны былі спыніцца. Вуліца — змоўкнуча. Крокі — самі несці да дзвярэй, за якімі адкрываўся пераход у іншае вымярэнне, дзе няма ні часу, бо эпохі пераплаліся, ні памераў, бо яны адносныя, ні жаданняў, бо іх нехта падслухаў. Так і было. Спрытнасць рук — і адно чараўніцтва. Назва яму — персанальная галерэя скульптара Андрэя Асташова. Яна нядаўна адкрылася ў Мінску і цяпер творы, якія завявалі свет, мы можам бачыць проста так! Сам гэты факт — бадай што цуд: віртуозна-фантастычна-складаныя працы Асташова куляюць музеі і калекцыянеры. Але цудамі напоўнены ўвесь утульны пайкойчык: скульптуры дзіўных істот, якія толькі выйшлі са свету дзіцячых гульняў, глядзяць на цібе сваімі разумнымі вачамі, пачынаюць з табой размаўляць — і вяртаюць табе гледзі пад нагамі, якая, здаецца, знікае пад цяжарам мігунсі і штодзённасці ў той час, калі так хочацца жыць як у казцы...

Дык жывіце — заклікае ён. Хоць першы погляд на Андрэя Асташова вам наўрад ці выдасць у ім чараўніка: імклівы, расшчуп, сучасны, спартыўнага выгляду чалавек. І толькі азірнуўшыся па баках я разуменю, што свой чараўны калялюч ён пазычыў сваім героям...

— Андрэй, ваш свет падобны на казку. І галерэя ў Траецкім прадмесці, якое вельмі адпавядае па духу вашым працам. Спецыяльна шукалі такое месца?

— У галова людзей склалася ўяўленне пра скульптуру як нешта вялізнае, халоднае. Мы тут паказваем іншы напрамак у скульптуры — больш цёплы, які нясе свой энергетычны і сюжэтны зарад. Рэч у тым, што ў наш час шмат негатыву. Ва ўсе часы гэты было — на свядомасць чалавека дзейнічаюць розныя падзеі, якія прыводзяць яго ў стан дэструктыўнага стаўлення да жыцця. А ў гэтым памяшканні створана атмасфера, дзе няма дэструкцыі, але ёсць пазітыў, у якім чалавек можа атрымаць станоўчы энергетычны зарад. Мы гэтак не бачым, але гэта адчуваецца. Бо любы прадмет, які знаходзіцца ў нашай прасторы, на нас уздзейнічае. Я бачу, як людзі мяняюць сваё стаўленне да скульптуры. Яны прыходзяць, глядзяць на скульптуры — і спрабуюць іх разгадаць. Даць вам ключ да сімвалаў — і вы пачынаеце прадумваць. Разам са мной вы можаце прадумаць нават больш цікавую казку, чым уявіў я сам, але толькі спрабуючы зразумець, што тут адбываецца. Можна быць адзін, другі, трэці, чацвёрты план... Усё задумвалася так, каб абудзіць у чалавеку мысленне, фантазію, жаданне стаць творцам. Чалавек вымушаны думаць. Гэта добрая гульня. Калі ёсць шмат планаў у скульптуры, у сюжэце, ёсць варыянты, яна не становіцца аднаразовай. Можна кожны раз нешта новае адкрыць, зразумець. Мы часта разгортваем любімую кнігу, якую чыталі шмат разоў, і ўсё адно кожны раз знаходзім нешта новае. Можна сягондча чытаць добрага аўтара. Калі ў творы некалькі планаў, мы можам увесць час у ім нешта адназначыць.

— Як у казцы... А калі вы прыдумалі першую казаную працу?

— Гэта было гадоў дзесяць таму, калі мая дачка была маленкай. Чамусьці хацелася з ёю размаўляць праз пластыку. Я для яе зрабіў кампазіцыю: асцяня, дзяўчынка, на дзяўчынку епіпэікі калялюшкы — хацелася, каб яна адчула розніцу паміж сучаснымі дыскусейскімі персанажамі і тымі, якія прыйшлі да нас з міфаў і старажытных гісторый. З адчуваннем гэтага канфікты я зрабіў такую кампазіцыю, што мне самому стала цікава. І я ўбачыў, што гэта, як і не дзіўна, цікава дарослым людзям! Потым пайшлі іншыя працы, потым мяне падтрымала маскоўская галерэя, калі я туды адвёз паказаць свае працы. Былі цікавыя водгукі. Некую працу на выставе нават купіў Канстанцін Эрнст. Мяне падтрымала тое, як людзі гэта ўспрынялі — вы ж ведаеце, што мастака робіць гледачы...

— Як у казцы... А калі вы прыдумалі першую казаную працу?

— Гэта было гадоў дзесяць таму, калі мая дачка была маленкай. Чамусьці хацелася з ёю размаўляць праз пластыку. Я для яе зрабіў кампазіцыю: асцяня, дзяўчынка, на дзяўчынку епіпэікі калялюшкы — хацелася, каб яна адчула розніцу паміж сучаснымі дыскусейскімі персанажамі і тымі, якія прыйшлі да нас з міфаў і старажытных гісторый. З адчуваннем гэтага канфікты я зрабіў такую кампазіцыю, што мне самому стала цікава. І я ўбачыў, што гэта, як і не дзіўна, цікава дарослым людзям! Потым пайшлі іншыя працы, потым мяне падтрымала маскоўская галерэя, калі я туды адвёз паказаць свае працы. Былі цікавыя водгукі. Некую працу на выставе нават купіў Канстанцін Эрнст. Мяне падтрымала тое, як людзі гэта ўспрынялі — вы ж ведаеце, што мастака робіць гледачы...

— Калі вы пад кожную фігурку прадумваеце сюжэт, то не думалі свае працы падмацоўваць яшчэ і кніжкай?

— Пішацца кніжка з казкамі на гэтыя працы. Думаю, яна выйдзе трохі пазней. Піша я мая дачка.

ВЫЛІТЫ ЧАРАЎНІК

чы мы размаўлялі, і яна прапанавала зрабіць такі праект. Я лічу, што сапраўды будзе цікава, калі мы ілюструем гэтыя казкі маімі працамі — такой кніжкай яшчэ не было, калі б скульптуры былі ў ілюстрацыях. Такі праект быў бы вельмі дарагі, калі яго рабіць спецыяльна, а ў нас адбываецца само сабою.

— Не было думкі, што гэтыя героі аднойчы могуць пачаць кіраванне вашай свядомасцю?

— Не, яны жывуць сваім жыццём, я ніякага дачынення да іх не маю. Насамрэч у мяне наступныя ў часе стаяць... Шмат якія працы адбываюць свету больш, чым я сам. Я сяджу ў сябе ў падвале, а майстры, а яны недзе здзяцц, людзі на іх глядзяць, размаўляюць з імі. Яны былі ў Парыжы, ў Мадрыдзе, ў Амерыцы, ў Маскве, Кракаве...

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не, я не едзду па выставках. Не люблю. Есць людзі, якія гэта робяць, а мне падабаецца працаваць.

— Дык, напэўна, і аўтар быў?

— Не

Антыкрызісная эканоміка

БЛАКІТНАЕ ЖНІВО

Насамрэч блакіт расліны, якую лічаць золатам Беларусі, ужо змяніўся на шэры колер. Усе льяныя палі Мсціслаўскага раёна сёння пакрыты цёмнымі стужкамі. Мсціслаўскія льяноводы першымі ў Магілёўскай вобласці выцэрабілі лён і цяпер пачалі нарыхтоўку льнотрасты.

У ААТ «Мсціслаўлён» узялі сцяг у гонар пераможцаў цераблення лёну. Акрамя пашаны, яны атрымаюць і значныя грашовыя прэміі. Але праца яшчэ далёка не завершана: трэба сабраць ільнотрасту з больш чым тысячы гектараў, большую частку з якіх засеюў сам ільнотравод.

На полі каля вёскі Галковічы працуюць тэхніка і людзі. Спецыяльныя прэсы падбіраюць стужкі і скручваюць ільнотрасту ў акуратныя рулоны. Работы па лье механізаваныя, але ўсё ж працаўнікам завода сёння давялося выйсці ў поле, каб у назрочных для тэхнікі месцах падбіраць і вязаць лён рукамі, як у даўніну.

— Мы разумеем, што трэба: на гэтай сыравіне мы потым будзем працаваць, — гаворыць Ірына Ермачкова.

Людзі працуюць на перспектыву і ведаюць, за што шчыруюць. Сёлетня сярэдня заробак на ААТ «Мсціслаўлён» — каля 800 тысяч рублёў. Прадпрыемства працуе бесперапынна ў дзве змены, грошы плацяць свечасова.

— Летась мы атрымалі самую высокую ўраджайнасць у краіне — 13,2 цэнтнера з гектара, нарыхтавалі 3600 тон ільнотрасты, — паведаміў галоўны інжынер Барыс Халлоў. — Добры ўраджай не толькі даў нам працу, яшчэ і наша кацельня рабіла на кайстры, якая застаецца ад выпрацоўкі льновалакна. Ацпяляе на гэтым мясцовым відзе паліва не толькі сябе, але і жылы пасёлак.

Новы ўраджай ад сярэды паступае на прадпрыемства. Праўда, на сыравінным двары Мсціслаўскага льнотравада яшчэ захоўваецца каля тысячы тон, нарыхтаваных летась. У адрозненне ад актуальных сітуацый са складскімі запасамі прамысловых прадпрыемстваў, рэшты мінулагадня ільнотрасты радуюць кіраўніцтва «Мсціслаўлёну» і яго шэраговых працаўнікоў. Таму што гэта сыравіна плюс новы ўраджай — гарантыя таго, што завод будзе і далей працаваць, а людзі будуць мець заробак.

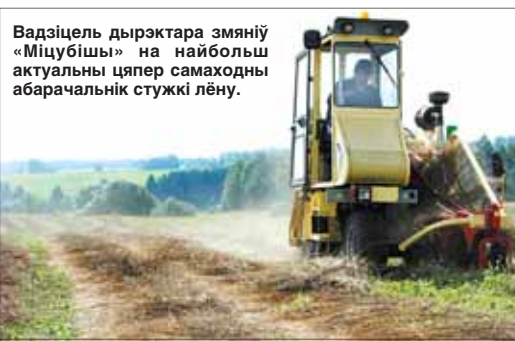

Дырэктар ААТ «Мсціслаўлён» Уладзімір ПІВАНКОЎ вазіку ў сваім аўтамабілі сімвалічны сухі букет ільну: «Лён — жывы арганізм, трэба любіць яго так, як маці любіць дзіцё».

Напрыканцы ліпеня, калі па Магілёўшчыне пранёсся моцныя ліўні і шквалістыя вятры, узлужэннасці ў заўтрашнім дні ў мсціслаўскіх ільнотравадах было значна менш.

— Мы былі ў разгубленасці, — прызнаецца дырэктар «Мсціслаўлёну» Мікалай Піванкоў. — Я чалавек неамадаў і дасведчаны, але такога не бачыў ніколі. Лён стаў у вадзе. Расліны былі пакрыцаны і пакадзены то ў адзін бок, то ў іншы. Мы не ведалі, з якога боку і як падыходзіць. Што рабіць? Хоць плач!

Сёння на полі каля вёскі Красная Горка пра тры праблемы нагадваюць бадай што некалькі гразіх

Вадзіцель дырэктара змяняў «Міцубішы» на найбольш актуальны цяпер самаходны абарачальнік стужкі лёну.

Сучасны выгляд Святога возера.

Жыхары вёскі Кірава (Святое) Мікалай БАГАМАЗАЎ і Марыя ВЯРБІЦКАЯ.

Пытальнік

ЗА ВЫРОШЧВАННЕ МАКУ МОЖНА БЫЛО АТРЫМАЦЬ І БОЛЬШЫ ШТРАФ

Паважаныя рэдакцыя, Я ветэран вайны і працы. Маю ордэн Чырвонай Зоркі, ордэн Айчынай вайны, медалі «За адвагу» і «За ўзяцце Кенігсберга», медалі за працу. Я 20 гадоў вылісаваў «Звязду». Сутнасць у тым, што я не быў папярэджаны мільцый і пасеяў мак у агародзе. Прыехаў мільцыйнер і мы тут жа з ім павырывалі з гадкі той мак, які зараз ляжыць у гноі. У мяне колькі гадоў таму памерла жонка. Цяпер ёсць сужыцелька. І мільцыйнер склаў на яе пратакол на штраф, а на мяне не склаў — меў сумленне. А мы з ёй жывём без рэгістрацыі, яна на маім утрыманні. А мільцыйнер пагражае, што каб не заплаціць штраф, дык пасадзіць на 15 сутак і будзе адпрацоўваць. У яе няма нічога, яна можа сысці ад мяне ў любы дзень. Я думаю, пасею мак — будзем пячы аладкі з макам. А раз так, дык я яго разам з мільцыйнерам выраваў з гадкі. Я ў вашай газеце чытаў, як вы нелёгкай працай дапамагаеце людзям, якія патрапілі ў бяду. Буду вам усё жыццё ўдзячны, калі вы дапаможаце разабрацца з несправядлівасцю з боку мільцы. Я тры разы быў паранены на фронце, усё дакументы маю.

Аршанскі раён (з этычных меркаванняў дакладна месца жыхарства і прозвішча заяўніка не называюць).

Што і кажаць, сітуацыя трагікамічная... Зразумела, такой яна выглядае вонкава, самому чытачу, як бачна, не да смеку. Паважаныя пацучы чалавека сталага веку, усё ж давайце, як таго прасіць сам заяўнік, разабярэмся ў сітуацыі. Пра якую несправядлівасць з боку мільцы кажа ветэран? Калі гаварыць увогуле, мы раней неаднаразова пісалі, пра гэта паведамлялі іншыя крыніцы — вырошчваць мак на гадках у агародзе нельга. Няма, як кажуць, таго, што раней было. Ніхто не падазрае чалавека ў тым, што ён наркаман,

На сляху

Пакаранне адпавядае злачыству?

Канчатковы адказ на гэты пытанне дае суд вышэйшай інстанцыі, а вось згодна з прыговарам Чыгуначнага раёнага суда горада Гомеля медыцынскай сястры, якая вівавата ў смерці аднаго дзіцці і прычыніла цяжкія цялесныя пашкоджанні другому, назначана сем гадоў пазбаўлення волі.

Малюнак таго, што адбылося ў Гомельскім абласным доме дзіцяці для дзяцей з пашкоджаннем цэнтральнай нервовай сістэмы і парушэннем псіхікі раніцай 16 красавіка 2009 года, складаўся на расказе абвінавачанай і заключэнні некалькіх судовых медыцынскіх эксперт — дзяцей, якім споўнілася на той момант 1 год і 3 месяцы, улічваючы, зразумела, нельга. Па словах 30-гадовай медсястры, яна панесла адну з дзячатак у ванну пакой для выканання звычайнай працэдур — ранішняга падмывання. Па інструкцыі, яна павінна была распусціць дзіця ў памыві, не выпускаючы з рук. У сапраўднасці яна паставіла дзяўчынку ў неглыбокую ванну, адкрыла вадку і адвядураць для таго, каб нешта прыбраць. У гэты момант, як кажа медсястра, дзяўчынка паслізнулася, выпала з ванны, ударылася аб кафелную падлогу і пачала плакаць. Быццам бы жанчына пачала яе сушыцца і аднесла ў спальны пакой. У гэты момант сястрычка звесілася з ложка. Па версіі абвінавачанай, яна была ўсхваляваная, з-за гэтага падбегла і рэзка выцягнула другую дзяўчынку з ложка, пры гэтым падкова ўдарыла яе ў жывот.

Справа гэтая складаная і неардынарная, лічыць старшы памочнік пракурора Чыгуначнага раёна Гомеля Аляксей КЛЫШЧАНКОЎ, медсястры не паверыў, хоць жанчына, якая год працавала на сваёй пасадзе, характарызаваўся толькі станоўча ўсімі калегамі. Яны, між тым, да гэтага часу не могуць зразумець, як магло ТАКОЕ здарыцца ў іх установе, якая мела раней толькі добрую рэпутацыю. Менавіта адсюль, з Гомельскага абласнога дома дзіцяці для дзяцей з пашкоджаннем цэнтральнай нервовай сістэмы і парушэннем псіхікі, дзе ўтрымліваецца цяпер 165 малых, штогод 80 % дзетак знаходзяць сям'ю.

У шокі дагэтуль знаходзіцца персанал дзіцячых устаноў. Пасля здарэння яны перажылі шмат праверак, практычна ўсе пакараныя матэрыяльна і маральна, у іх бок вынесена асобнае азначэнне суда.

Ірына АСТАШКЕВІЧ.

Сёння			
Месяц			
Першая квадра 27 жніўня.			
Месяц у сузор'і Стральца.			
Сонца	Усход	Захад	Даўжыня дня
Мінск —	6.11	20.10	13.59
Віцебск —	5.57	20.02	14.05
Магілёў —	6.01	20.00	13.59
Гомель —	6.01	19.53	13.52
Брэст —	6.27	20.24	13.57
Гродна —	6.30	20.22	13.52

Нашу дарагую жонку, матулю і бабуню Таісу Мікалаеву БУТЭВІЧ шчыра віншуем з сур'ёзным юбілеем. Няхай заўсёды прамыслістым будучы твае вочы, хай ніколі не прычыме радасць жыцця, не вычарпаецца шчырасць тваёй душы, хай на радасць нам карыснымі і плённымі, шчодрымі на духоўнае і фізічнае здароўе будучы ўсе твае наступныя гады.

Закладаючы таксама шчыра віншуюць сваю каляжанку Таісу Мікалаеву БУТЭВІЧ са знамянальнай датай і жадваюць ёй усяго самага найлепшага.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Пажар на зернесушыльніцы ў Аршанскім раёне ў адзінаццаты гадзіне ночы на зернесушыльніцы ў вёсцы Руміно загарэлася збожжа. Сутышка належыць аршанскай прамысловасці.

Менш чым праз паўгадзіны пасля выкліку мясцовых пажарных ліквідавалі пажар. Выратавалі каля 19,7 тоны збожжа. Работнікі прадпрыемства ўручылі выцэвалі збожжа з сушыльні. Пажар пачаўся з-за кароткага замыкання электруаўхавіка сушыльні. Сама сушылка вышыньні 10 метраў і плошчай у 24 квадратныя метры выраблена ў Польшчы ў 1984 годзе. 300 кілаграмаў збожжа, таксама электруаўхавік сушыльні былі пашкоджаныя агнём.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Маму выратавала... Ночу ў садовым таварыстве «Мічурынец», што пад Баранавічамі, загарэлася дача. Першай прачнулася 9-гадовая дзяўчынка і разбудзіла сваю маму. Яны выбеглі на вуліцу. Калі пажарныя патушылі агонь, то ўбачылі абгарэлы труп мужчыны — сужыцеля жанчыны.

Выбег на дарогу ў в. Заполле Ляхавіцкага раёна пад коламі аўтамашыны загінуў 4-гадовы хлопчык. У вёску ён прыехаў з бацькамі, якія выехалі тут адпачыць. Дзіця выбегае на дарогу з-за аўтамабіля, што стаю на абочыне, і трапіла пад «Аўды-80».

Бляск прысцэнка Кампанія гуляла ў адной з кватэр па вул. Паркавай у Баранавічах. Калі ўзнік канфлікт паміж хлопцамі, гаспадыня кватэры ўзяла нож і запатрабавала, каб адзін з прысутных аддаў яе залаты прысцэнка Пацярпелага павілі і выйшліны за дзверы. Неўзабаве прыехала міліцыя, але ў кватэру трапілі толькі праз акно. Кампанія затрымалі, а прысцэнка знайшлі прыхаваным на балконе. 21-гадовай гаспадыня кватэры, якая ўжо была асуджана, можа пагражаць тэрмін пазбаўлення волі да 15 гадоў.

Сымон СІВІТНОВІЧ. ГАРЭЛА ФЕРМА У вёсцы Карасі Глыбоцкага раёна гарэла ферма. Гэта ферма цяпер знаходзіцца на рэканструкцыі, а пабудавана ў 1962 годзе. Яны паведалі «Звяздзе» ў Віцебскім абласным упраўленні МНС, менш чым гадзіна спатрэбілася з моманту выкліку, каб пажар ліквідаваць. За дзень да пажару тут вялі мантаж абсталявання.

Аляксандр ПУКШАНСКІ. КРЫЦІЦЕ ГУЧНЕ! Матчыня, грамадзянін, які сярэд белага дня ў шапачцы з проразамі для вачэй зайшоў у краму пасёлка Новае Жыццё пад Гомелем, наглядзеўся дэтэктываў. Як паведамляе прэс-служба УУС Гомельскага аблвыканкома, невядомы пачаў прагараць прадукцыю «прадметам, падобным на нож», запатрабаваў ад яе грошай, а потым паспрабаваў адчыніць скрыню касы. Жанчына ў гэты момант пачала моцна крычаць. Такава выправажана крычыня не вынес, пералапохалася і хутка знік з гандлёвай залы крамы без усялякага здатыку.

Ірына АСТАШКЕВІЧ.

Дзеці з паслячарнобыльскага пакалення.

з'явілася возера, па якім яшчэ доўга плавалі іконы». Падрэсіла найстарэйша са святцаў 96-гадовай Марыя Вярбіцкая, якая надзвычай жыва памятае, як на Вадохрышча на возеры выскалі ў лёдзе крыж і асвятлілі вадку, як купаліся, мыліся і гулялі на беразе ўлетку. Калі скажаш, што з Кірава, дык пытаюць, дзе гэта? А як адкажаш, што са Святога, дык усё ведаюць. Баба Маня дагэтуль можа па драбніцах апісаць, як вялася барацьба з рэлігіяй і напачатку шасцідзясятых завалілі вясковую царкву і званіцу. «Гэтак прыгожай і высокай царквы, як у нас, нідзе больш не было», — шкадуе Марыя Карпаўна і дадае адну з версій тутэйшага паходжання назвы Святое: — Колькі гомельскі князь і князь полацкі вельмі сябравалі, а іхнія дзеці моцна пакахаліся. Але, як гэта быў вельмі князь, яны часта ваявалі за зямлю і багацці. Пасварыліся за нешта і гэтыя князі. Каб разлучыць дзяцей, гомельскі князь схавалі сваю дачку далёка ў лесе, пасадзіўшы яе ў келлю сярэд непарадных балот. Але сын князя полацкага ўсё адно даведаўся пра тое месца, знайшоў і выраў сваю абраніцу. Яны ўцяклі, а капліца правалілася, на яе месцы

Анатоль КЛЫШЧУК. Фота аўтара.

